



IN PACE IN IPSUM



DORMIAM ET REQUIESCAM

ORIENTUR JUSTITIA



ET ABUNDANTIA PACIS

PASSER INVENIT SIBI DOMUM



ET TURTUR NIDUM ALTARIA



XXV. ÉVF. 1925. ÁPRILIS.

ÖRÖKIMÁDÁS

HAVI FOLYÓIRAT

A LEGMÉLT. OLTÁRISZENTSÉG IMÁDÁSA S
SZE GÉNY TEMPLOMOK FELSZERELÉSÉNEK
ELŐSEGÍTÉSÉRE HIVATALOS KÖZLÖNYÜL

KIADJA

A BUDAPESTI ORSZ. KÖZPONTI
OLTÁREGYESÜLET

Szerkesztőség-kiadóhivatal Bpest, Üllői-út 77.

Előfizetési ára egy évre 30.000 K.

Jelen példány 3000 K.

Megjelenik minden hó elején.

Stephaneum nyomda és könyvkiadó r. t.

VIRGO IPSUM QUEM GENU



IT DEUM ADORAVIT.

SACRIFICIUM DEO



SPIRITUS CONTRIBULATUS

PLORABUNT SACERDOTES



PARCE POPULO TUO.

QUI FRUMENTUM

ECCE AGNUS DEI



ECCE PANIS ANGELORUM FACTUS CIBUS VIATORUM VENE PANIS FLORUM

ELECTORUM CONSERVASTI. CUIUS NON SUM DIGNUS.



TARTALOM: *Dr. Mátrai Gyula:* Örömmünk. — *Dr. Tiefenthaler József:* Hús esztendő. — *Eöri János:* A győzelmes Bárány. — *Mary:* Példák. — *Oltáregyleti élet.* — *Tárca: Eöri János:* Fölkel a Nap.

Mélyen tisztelt munkatársainknak és kedves olvasóinknak kegyelmekben és lelki örömhöz gazdag husvétot kívánunk.

*Az «Örökimádás»
szerkesztője és kiadóhivatala.*

* * *

A kised Jézusról nevezett Boldog Terézia nővér szelleme. Franciából fordította a Mária Reparatrix-zárda. Kiadta a Szent-István-Társulat. Korunk legkedvesebb szentjének, a Boldog kis Teréznek szelleme, az Isten iránti gyermeki szeretet állandó gyakorlása. Ebben a kis könyvben mintegy rendszerbe vannak foglalva az ő életének irányelvei. A saját szavaival a tőle megszokott, vonzóan bájos közvetlenséggel beszél el, mi volt az ő világnézete, hogyan kell praktikusán Isten gyermekének lenni. Lelki életének jellemvonása az isteni szeretet, amely hősiességre emelkedik e gyermekded lélek, egyszerű, könnyen utánozható életében. A bayeuxi és lisieuxi püspök ezt írta e kis könyvről: «A világ bölcsői és okosai is imádkozva és elmélkedve haszonnal olvashatják ezt a könyvet és vezetése mellett az ideigvaló dolgokon keresztül fognak eljutni a béke királyának trónjához. Az egyszerű lelkek pedig, távol minden más emberi tudománytól, megtanulhatják, miként kell Istent szeretni és ebben a szeretetben előre haladni». E kedves Boldogot — úgy tudjuk — május 17-én iktatja szenteli sorába az Egyház, épen azért nemcsak eddigi tisztelői, de összes olvasóink előtt különös érdeklődésre tarthat számot. Meleg szeretettel ajánljuk mindenkinek. Megrendelhető a kiadóhivatalban. Postával együtt 41.000, ajánlva 42.500 K-ba kerül. E műre még visszatérünk.

Az Oltáregyesület irodájában (IX., Üllői-út 77.) kapható:

Örökimádás folyóirat előfizetés egész évre 30.000 K, egyes példány 3000 K, régi teljes évfolyam 15.000 K, régi évfolyamok egyes példánya 500 K.

Az Oltáregyesület Utmutatója 10.000 K, Vezérkönyve 10.000 K, Felvételi füzet 600 K, Fél százados története 40.000 K, Érme 30.000 K, Az O. E. szervezése és működése 1000 K.

Különfélék: Jézus Szíve hónapja (füzve) 3500 K, Havi magány (Nádasdy) 10.000 K, Kánter Károly emlékkönyv 20.000 K, Szent Zita élete 2000 K, Szent Zita élete egyszerűbb kiadásban 1000 K, Boldog Terézia szelleme 5.50 ar. kor. 38.500 K, Az Eucharisztia zenéje 1000 K, Litánia (latin szöveggel) 500 K, Litánia Szent Józsefről 500 K, Levelezőlapok (Örökimádás-templom) 1000 K, Kánter Károly emlékképek 500 K.

Jézusom Örömmöm folyóirat előfizetés egész évre 20.000 K, egyes példány 2000 K, régi teljes évfolyam 10.000 K, régi évfolyam egyes példánya 500 K.

Az Eucharisztikus Gyermekszövetség érme 12.000 K, Indulója 1000 K, Zászló levelezőlapja 1000 K.

Kis Örökimádás Imakönyv (Tiefenthaler) 20.000 K, Fehér Iliom 2000 K, Mi az Eucharisztikus Gyermekszövetség 200 K, Pápai áldás-levelezőlap 200 K, Levélzáróbélyeg 50 K, Örökimádás imakönyv (Varga-Walsér) bőrkötés párnázott 280.000 K, félvászonkötés 98.000 K, nagybetűs 112.000 K, Menjete Józsefhez 2000 K, Szent József imakönyv 48.000 K.



Örömk

H LEGSZOMORÚBB téli napoknak is megvannak a maguk örömei. A melegházakban télen is nyílnak a virágok. A küzdelmes, fáradtságos munkának, ha mégoly nehéz is volt, keserű reminiscenciák nélküli és édes a gyümölcse.

A Központi Oltáregyesületnek is sok esztendősi téli hónapjai voltak, amelyek nem akartak elmúlni. Vigasztalása az Oltáriszentség imádása nyújtotta egyetlen, de igaz öröm volt. Gyéren fűtött melegház módjára, szűk keretek közé szorított kis munkakörében azonban dolgozott a bizakodó szeretet és szent József pártfogása alatt kivirágzott abban a jelen viszonyok között igazán nagyszerűnek mondható kiállításban, amelyet március 19-én délután nyitott meg őminenciája, a bíboros hercegprímás. Azok, akik az Oltáregyesület érdekében buzgólkodtak és sokszor könnyes szemmel álltak meg a kis eredmények mellett, most örülhetnek az eredmény láttán. «Ime, mégsem fáradnak hiába az én választottaim» szól most a szentségi Jézus a kiállítás fölött örvendező oltáregyesületi tagokhoz. Bármily nehéz is a várakozás, bármennyire fáj is az, hogy az elszakított oltáregyesületek tagjait nem ölelheti kebelére az Anya, mégis nagy öröm ez az eredmény nekünk. Most bebizonyítottuk, hogy a központi élet nem a tétlenség csendje, hanem a föltűnés nélküli, kitaró, imádságos munka áldott csendje volt. Szerettük volna itt látni a csonka ország azon egyházmegyéinek igazgatóit, akik nincsenek egyesülve a Központtal. Itt meggyőződhetek volna arról, hogy a Központot egyesegyedül a szentségi Jézus dicsőségének munkálása vezeti és hű sáfára a reá bízott talentumoknak, mert nemcsak el nem veszít belőle, hanem Istentől megáldott munkával valósággal csodálatosan kamatoztatva adja vissza azokban a gyönyörű egyházi szerelvényekben, amelyeket a szegény templomoknak juttat. Jöjjön el minél előbb az az idő, mikor az ország összes oltáregyesületei, akikre szintén idézhető az Üdvözítő imája: «Atyám, hogy egyek legyenek», *egyesült erővel* még nagyobb eredményeket, külső-

leg még fényesebb, terjedelmében és hasznában még fontosabb kiállítást tudjanak rendezni.

A Központ a kiállításért hálatelt szívvel mond «Te Deumot» a legméltóságosabb Oltáriszentség előtt s a föltámadott Üdvözítő örömköszöntését visszhangozza lelke, «mert megerősödött az Ő irgalmassága, alleluja!» Valóban az Úrnak kell köszönnünk, hogy nem fáradtunk hiába és neki kell köszönnünk azt az új akkordot, amely az Ő áldása nyomán lelkünkben az öröm hangjával csendült meg, az új munkához lelkünknek husvéti lendületet adott.

Ez az öröm lesz éltünk szekerének kenőcse, hogy ne csikorogjon, hanem állandó husvéti örömmel haladjon előre. Alleluja!

Dr. Mátrai Gyula.

✠ Húsz esztendő ✠

EZEN SZENT jubileumi esztendőben, december 20-án lesz húsz éve, hogy a szentéletű X. Pius pápa 1905-ben kiadta a «Sacra Tridentina Synodus» kezdetű, az egyház belső vallási életében korszakot jelentő dekretumot a gyakori szentáldozás érdekében. A pápa többet akart, mint egy magánjátatosságot ajánlani és megkedveltetni. Ő nagy jelszavához: «Mindent megújítani Krisztusban!» — keresett egy átfogó, az egyes és a tömeglélekbe markoló segédeszközt.

A modern katholicizmus számára XIII. Leo diplomáciája és páratlan zsenije szerzett külső tekintélyt és súlyt, mely utódai alatt állandóan növekedett, de a belső hitbuzgóság és a hit szerint való gyakorlati élés fogyóban volt az egész vonalon. Az intelligenciát hallatlan indolencia és vallási műveletlenség, a népet a kereszt ellenes szociáldemokrácia, mindkettőt még a pogányság után lihelő fajmozgalom verte bilincsbe. Ez az óriási lökés, melyet az egyház belső regenerációjának negative a reformáció, positive a tridentí egyetemes szent zsinat adott, nem képes már a modern lelkeket vezetni és vallási belső életüknek rugójává lenni. De éppen a tridentí szent zsinat sejtette meg, hogy minő erő rejlik a gyakori szentáldozásban, bár azt csak mint gyenge óhajt merete leszegezni: «A szent zsinat óhaja lenne, hogy a hívők, ha résztvesznek a szentmiseáldozaton, ne csupán lelki, hanem egyúttal szentségi, tényleges szentáldozásban részesüljenek».*

X. Pius lelkében testet öltött ez az óhaj, kigyúlt ez a vágy. Ő, aki hosszú kilenc évnek káplánkodásától kezdve végigjárta a lelkipásztor-

* 22. ülés 6. f.

ködés minden állomását, jól tudja, hogy minő lelkienség epeszi az embereket és hogy minő vallási Szahara sorvasztja őket, míg az Élet forrása ott van elzárva, kiaknázatlanul a tabernakulumban. Ki kell hát nyitni őket, meg kell értetni az emberekkel, hogy az eucharisztikus Krisztus nemcsak husvétkor, hanem naponkint várja őket terített asztallal, mihez hogy hozzáüljön az elcsigázott modern ember, nem kell egyéb, mint



lelkes, tiszta szándék és a bűnbánatban megtisztult szívnek menyegzős ruhája.

A dekretum hatása óriási volt. Valóságos belső vallási forrongást idézett elő. A buzgóbb papok teljes erővel vetették rá magukat és sokan — mint a boldog emlékü Kánter Károly — megéreztek s megjósolták, hogy nem remélt belső vallási felbuzdulás korszaka fog következni: üres templomok megtelnek s szentségházaink áldozatos szeretet-szíveitől fognak körülvétni. Ez a dekretum ihlette meg gróf Somssich

Bélát, mikor az 1912-iki wieni euch. világgongresszuson «Die heil. Eucharistie und die Zukunft der Kirche» címen tartott beszédében az Oltáriszentséget s annak gyakori vételét, mint a hitbuzgóságnak, alázatos hívőségnek, keresztény szeretetnek és vallási belső fellendülésnek forrását ünnepelte.

A világháború szörnyű éveiben kimondhatatlan kincs volt e Szentség a fronton küzdőnek s otthon imádkozónak egyaránt. S hogy a világháborút követő szabadkőművesség és a katolicizmus ellenes tényezők diadala egyházunkat össze nem roppantotta, annak okát az oknyomozó történetnek az Oltáriszentség hatásában kell keresnie.

A dekretum karácsonyi ajándék volt, de örök karácsonyt akar teremteni a lelkekben, mikor karácsonyi jászollyá varázsolja őket, hogy bennük a mi Urunk megpihenjen és kiárássa szentséges Szívének minden jóságát és gazdagságát.

XV. Benedek pápának az eucharisztikus dekretumhoz teljesen méltó korszakos alkotása, az 1917 pünkösdjén kiadott egyházi egyetemes törvénykönyve (a «Codex») is magáévá teszi X. Pius rendelkezéseit a gyakori szentáldozást illetően, törvénybe iktatja az Eucharisztia gyakori vételét, mint az Úr Jézusnak és az egyháznak forró óhaját és az életben küzködő lelkeknek nagy szükségletét.

A jubileumi évben újult erővel kell az eucharisztikus dekretum végrehajtásának nekilátni. Hogy a jubileumi év a Szentatya szándéka szerint szent év legyen, a szentség forrásához, az eucharisztikus Krisztushoz kell gyakran járulni. Róma, az örök város, szimbóluma Krisztus állandó jelenlétének az Oltáriszentségben. Ez a szentségvárosi örök város, ez az isteni öröknek fellegvára és megerősített helye — a tabernakulum — azon embernek is megközelíthető, ki nem jut el Rómába. Milyen öröm és felemelő tudat, hogy Krisztus földi helytartója, a pápa elé járulhat a római zarándok! Gondold azonban el, hogy az Úr Krisztus elé minden nap járulhatsz és mindennap egybeforrhatsz vele a szentáldozásnak misztériumában. Minél nagyobb csoportok indulnak Rómába, annál nagyobb tömegeknek kell a nagy Szentség elé járulni.

Legyenek ebben a jubileumi szent évben a lelkipásztorok, egyletek, főleg oltáregyletek és eucharisztikus ligák fáradhatatlanok a szentségi Jézus szándékának megértésében és terjesztésében, mert vele a legnagyobb művön dolgoznak: mindent megújítani Krisztusban, hogy XI. Pius remek jeliséje szerint: «Krisztus országában Krisztus békéje uralkodjék».

Wien, Pazmaneum.

Dr. Tiefenthaler József.



A GYŐZELMES BÁRÁNY.

(*Ad regias Agni dapes.*)

Bárány, királyi ételünk!
Fehér ruhába öltözünk:
Átkeltünk már a fengeren . . .
Vezér, neked szól énekünk!

Szerelmed volt, az isteni.
Amely kiontá véredet . . .
S szerelmed volt a pap, amely
Áldott tested' föláldozá.

E vért ha látja, megborzad
Az öldöklésnek anygala . . .
A szétvált fenger összecsap
S bősüült ellenségét temet.

A Husvét most már Krisztus lett,
Ő a husvétii áldozat
S tiszta kovásztalan kenyér —
Őszinte, tiszta lelkeké.

Valóban égi áldozat:
legyőzve már a kárhozat.
Nincs már halál hatalma rajt!
Jutalmat élte így arat.

Pokol fölött győzelmesen
Kibontja Krisztus zászlaját:
Megnyílt az ég — ellenségét
Sötét helyére kergeti.

Jézus, hogy lelkünknek örök
Husvétii öröme lehess:
A bűnnek zord halálából
Ments meg, újjászülvén minket.

Förd.: *Eöri János.*

Példák

Egy elzüllöttről.

Vas Gerő előkelő pénzember volt pazarolva élt kis családjával. Két kis gyermekét tejbe, vajba fűrésztötte. Nem volt kiejtett kívánságuk, amely rögtön nem teljesült volna és mikor a kisebbik a 10 éves Marika meghült s rövid három nap alatt meghalt, a szülők fájdalma leírhatatlan volt.

Minden szeretetüket a 12 éves Józsikára pazarolták. Kényeztették, folyton kedvében jártak. A kis fiú hamar észrevette, hogy édesanyja mindent megtesz őérette, hát folyton követelőbb lett. Csak a legfinomabb ruha kellett neki, csak a legjobb falatok izlettek neki. Iskolába sem járt rendszeren, hol a feje fáj, hol nem tudott felébredni és szegény édesanyja annak dacára, hogy jámbor, istenfélő, kötelességtudó asszony volt, fiával nem tudott szigorú lenni. Korholta is magát miatta, de hiába. Mindig mentegette, még önmaga előtt is.

Egy reggel halva találták szobájában Vas Gerőt. Szívszélhűdés ölte őt meg. Mikor az özvegy, első ijedt fájdalmából magához tért, meg-

hallootta, hogy tönkrementek. Nagyon kevés készpénze maradt és miután — kivéve a legszükségesebbet — minden bútort eladott, kiköltözött fiával egy egyszobás kis lakásba, valahol a város végén.

Kis időre megváltozott a 13 éves Józsi; édesanyja addig beszélt lelkére «az ő jó kis fiának», ahogy ő nevezte, hogy a gyermek szorgalmasan tanult és nagy örömmel végezte el édesanyjával a Jézus szentséges Szíve tiszteletére a szent kilencedet.

De mintha csak ez lett volna a szegény anya életcélja; a kilencedik hónap első péntekén már alig vánszorgott — mikor a templomból hazajött — és másnap már fel sem kelt... Néhány napig kínlódott betegágyán, mert nemcsak a kór fájdalma és szenvedése kínozták, hanem a gondolat, hogy fiát egyedül kell itthagynia.

És nem hiába gondolt réműlettel erre a szegény anya. Mintha eleve látta volna a bekövetkezendőket.

A fiú miután kisírta magát és látta, hogy úgyszólván semmije sincs mint a kis lakása, bűnnek adta magát. Tanulni nem tanulhatott tovább, iparosnak — mint ő mondotta — nem született. Hol itt, hol ott végzett valami megbízást; kis dolgokat bíztak reá, de ez nem volt foglalkozásnak mondható.

Atyjának, anyjának egy-egy jó barátja igyekezett rávenni őt arra, hogy valami állandó foglalkozást vállaljon vagy tanuljon; de nem lehetett semmire sem rávenni.

Ha kellett egy kis pénz, hogy lakását kifizesse, vagy evésre s ivásra legyen, akkor valami kis munkát vállalt, de ha pár napra valója volt, nem dolgozott.

Nyáron az erdőben, mezőn barangolt, lopta a napot; télen a korcsmában volt sokat. Nem tűrt maga felett senkit, ő neki ne parancsoljon senkifia.

Sajnálták s juttattak neki itt is, ott is valamit. Korán megvénült. Az ilyen élet mellett nem csoda. Az sem volt csoda, hogy egyszer halálos betegen találták ágyában. Két napig nem látta senki, tehát rátörték az ajtót. Súlyos lázban fetrengett ágyán, sírt és édesanyját hívta, ne hagyja el, ne hagyja egyedül.

Kórházba vitték. Csöndesebb, nyugodtabb lett. Tüdőgyulladás volt s a legyöngült szervezet nem tudott a gyilkos kórnak ellentállani.

Az orvos szólt a kedves nővérnek, hogy a beteg a végét járja.

A nővér kezeit összekulcsolva imádkozott s kérte a jó Isten segítségét, hogy ennek az elzüllött, öregembernek — még nem volt 30 éves — adja meg a megtérés kegyelmét. Kérte a Szentlélek segítségét, hogy úgy beszéljen, hogy megindítsa ezt az embert, aki a jó Istenről

talán sohasem hallott. Egyszer csak a beteg kinyitotta szemeit és halk hangon papot kért.

Amíg eljött a kórház lelkésze, elmondotta a nővérnek élettörténetét és vádolta magát elhibázott, tönkrement életéért.

A pap még idejekorán érkezett. Sírva vallotta meg a jó Isten helyettesének bűncit és miután szívbe fogadta az Urat, bámulatosan megnyugodott.

— Mégis jól imádkozott érettem az édesanyám! — és nem hiába tartottam meg a Jézus szentséges Szíve tiszteletére a szent kilencedet, szólt elhaló hangon. Megcsókolta a fészületet és elaludt...

Mary.



Választmányi gyűlést március 9-én tartott a Központ dr. Mészáros János prelátus, érseki helytartó, országos főigazgatónk vezetésével. Bevezető szavai a lelkigyakorlatok nagy fontosságára mutattak rá. Az Egyház a nagybőjtben különösen a lelkigyakorlatok által iparkodik a lelkeket közelebb vinni az Úr Jézushoz. Mivel ez a célja a lelkigyakorlatoknak, az Oltáregyesület is szívesen engedi át házát szentgyakorlatok tartására. A lelkigyakorlatok nevelik az öntudatos katolikusokat és azért biztosak lehetünk róla, hogy a lelkigyakorlatoknak társadalmi szempontból igen nagy hatásuk lesz. Az Oltáregyesület háza a hölgyvilágnak nyújt alkalmat. Amin most a Jézustársaságiak a férfiak számára fáradoznak, az a nők számára 18 éve készen áll az Oltáregyesület központi házában.

A megnyitóbeszéd után a Kegyelmes Elnökasszony megbízásából dr. Mátrai Gyula szerkesztő köszöntötte az országos főigazgatót névnapja alkalmából. Az Oltáregyesület tegnapi miseintenciójában igaz szívből fakadt könyörgést vitt — úgymond — az Úr oltárához Méltóságod

nevenapján. Könyörögtünk áldásért, erőért Méltóságod sokoldalú munkásságához, kívántuk azt, hogy a Gondviselés terjessze ki ezt a munkakört még nagyobbra és adjon benne minél több örömet, érleljen Méltóságod számára minél több gyümölcsöt és érje meg ama egyesületnek fölvirágozását is, amelynek élén névnapja alkalmával üdvözölni szerencsénk van.

Jelentések. Bemutatta ezután a *veszprémi* egyházmegyei oltáregyesületek évi jelentését és a *keszthelyi* önálló Oltáregyesület ismertetését.

Fontos irányelv a keszthelyi Oltáregyesület jelentése kapcsán — amely az anyagbeszerzés nehézségeiről szól, — hangsúlyozni kívánja, hogy a vidéki fiókkoltáregyletekben ne legyen a kicsinyes munka a főcél. Az oltáregyleti munkához nem érhet mindenki. Igazi értékes dolgot úgy sem produkálhatnak. Inkább küldjék be az adományokat a központnak és kérjék tőle, amire szükségük van. *A munka helyett pedig vessék a fősúlyt a szentségimádásra.* Az Oltáregyesület szabályzata szerint sem szabad fiókoknak a befolyt adományokat vagy úgynevezett tagsági díjakat tetszésszerint fölhasználniok, mert az oltáregyleteknek nem a saját templom föllicomázása a céljuk, hanem a szegény templomok felszerelése. Ha szegény is a saját templomuk, akkor is jobban járnak, ha csekély összeget kitevő adományukat beküldik s helyette a Központtól kérik amire szükségük van.

Kérvények elintézésére nézve a választmány úgy határozott, hogy csak az évi kiállítások után küldi szét a kérelmezett tárgyakat. A kiállításnak ugyanis az a célja, hogy bemutassa mit küld szét évente a Központ.

Nem plébániák, pl. szükségképpelnél felszerelésére adott tárgyaknál a Központ fenntartja a tulajdonjogot és a kápolnák megszűnése esetén az illető tárgyakat visszaköveteli.

Nagyheti szertartások rendje az Örökimádásban ugyanaz, mint más években.

Beszámolóok, évi jelentések (illetve számadások) szíves beküldését sürgősen kéri a Központ az elmúlt 1924-es évről. Tisztán szeretnénk látni a fiókkoltáregyesületek életét, mert igen nagy aránytalanság látszik a központi tagok adományai és a fiókkoltáregyesületek ilyenmő, teljesítménye között.

Perselyfelállítás. Az oltáregyleti vasárnapon az oltáregyesületeknek mindenütt joga van külön feltűnő jelzéssel ellátott perselyt felállítania. Kérjük a fiókegyleteket, hogy éljenek ezen joggal.

Adómentességérl folyamodott a Központ a központi házat illetőleg, mert tudomásunkra jutott, hogy a templomokon kívül «más ajlatoskodást szolgáló helyiségek is részesíthetők adómentességben».

Háztalározás. Az Oltáregylet tulajdonát képező Viola-utcai bérház annyira megrongálódott, hogy annak javítása elkerülhetetlenné vált. Bár nagy áldozatot jelent ez most az Oltáregyesületre, a lakberek felhasználásával mégis végrehajthatja a legszükségesebb javításokat.

Szentévi zárandoklat. Tagtársainkra nézve, özv. báró Benz Ottóné, Csáky Ilona grófnő indítványára úgy határozott a választmány, hogy az egyes zárandoklatokon résztvevő oltáregyleti tagokat egy megbízottja köré összegyűjti és az ő vezetése alatt egy külön kis csoportban, de a többi zárandokokkal egyszerre fognak megjelenni a Szentatya előtt. Kérjük tehát a zárandoklaton résztvevőket, hogy a központi irodában jelentkezzenek és szerezzék be az oltáregyesületi jelvényt. Az áprilisi (21—23-án induló) zárandoklatban az Oltáregylet megbízottja özv. báró Benz Ottóné, Csáky Ilona grófnő választmányi tag.

Lelkigyakorlatainkat a kongregációk részére *P. Somogyi S. J.* és *P. Till S. J.* atyák, a francia nyelvűekét *dr. Pataky Arnold* c. apát, egyetemi tanár, az Oltáregylet nyilvános lelkigyakorlatát pedig *dr. Mátrai Gyula* lelkész vezette.

Lelkigyakorlatos házunk hölgyek részére mindenkor nyitva áll. Állandóan lehet 3—8—10—30 napos magánlelkigyakorlatot tartani bentlakással és teljes — az igényekhez mért ellátással. Jelentkezés a központi irodában, IX., Üllői-út 77. történik.

Azonkívül minden hónapban vannak csoportos zárt lelkigyakorlatok, különösen a munkásnők számára.

Most, mikor a Jézustársaságiak annyit fáradoznak, hogy a lelkigyakorlatos házat férfiak számára is megépítsék, ne feledkezzünk meg arról, hogy az Oltáregyesület lelkigyakorlatos háza (már 18 éve) állandóan nyitva áll a lelkigyakorlat után vágó katolikus nők előtt.

A biboros hercegprimás őminenciája meleghangú levélben köszönte meg a Központ évi jelentését. Ófőmagassága levelét az Oltáregylet tagjainak öröme és buzdítására változatlanul ideiktatjuk:

231/1925. szám.

Özv. örgróf Pallavicini Edéné elnöknő, Kegyelmes Asszonynak!

Budapest.

A Budapesti Országos Központi Oltáregyesület 1924. évi működéséről szóló jelentését köszönettel fogadtam és nagy örömmel olvastam. Főpásztori szívem melegével kérem a Szentségi Jézust, hogy bőségesen áldja meg a Központi Oltáregyesület buzgó és lelkes tagjait, akik az oltár számolyánál az ima szárnyain emelkednek fel hozzá s örömmel időznek közelében és a munka-órákban az Ő szent hajlékainak díszéért áhítatos lelkülettel munkálkodnak.

A jelentést különben be fogom mutatni a legközelebbi püspöki

konferencián s ajánlani fogom a püspök uraknak az egyesületet hatható-sabb terjesztésre és támogatásra.

Fogadja kegyelmes asszony kiváló tiszteletem nyilvánítását.
Esztergom, 1925. január hó 30-án.

Csernoch János,

bíbornok hercegprímás, esztergomi érsek.

Csatlakozás a Központoz. Örömmel látjuk a vidéki oltáregyletek közeledését a Központoz. Legutóbb a törökbálinti plébános úr öméltósága, *dr. Prohászka Ottokár* öexcellenciájának kegyes engedélye folytán csatlakozott a Központoz. Ugyancsak elrendelte a csatlakozást egyházmegyéje területén *dr. Glattfelder Gyula*, csanádi püspök úr öméltósága is. Az ő egyházmegyéje területén Óföldaékon alakult meg legújabbán az az Oltáregyesület.

A **Veszprémi Egyházmegyei Oltáregyesület** beszámolójáról a jövő számunkban.

Kiállításunkat március 19-én d. u. 4 órakor nyitotta meg ömenciája, a bíboros hercegprímás. A kiállításról a napilapok is megemlékeztek, ami különös örömünkre szolgál. Álljon itt a «Nemzeti Ujság» recenziója:

A világháború előtt minden esztendőben megnyitak az Ullői-úti Örökimádás-zárdában a Budapesti Központi Oltáregyesület helyiségei pár napra a katolikus nagyközönség előtt, hogy örömmel és büszkeséggel mutassák be egyévi hangyaszorgalmú munkának és lelkes gyűjtésnek az eredményeit: a különféle miseruhákat, oltári és templomi felszereléseket, melyek szegényebb templomoknak voltak szánva. A legszebb kézimunkákat láthatta itt az ember a legtisztább egyházi ízlésben, a lelkes oltáregyesületi hölgyek buzgalmából, az egyszerűbb és hétköznapi szükségleti egyházi cikkek nagy tömege mellett. Akkor a nagy helyiségek falai és a felállított asztalok roskadoztak a kiállított egyházi paramentamok súlya alatt és az ország legtávolabbi vidékein kis templomok áldották a Központi Oltáregyesület buzgó működését. Jött a háború és az Oltáregyesület is munkásságának egy részét a háborús nyomorúság enyhítésére fordította. Majd a háború és forradalmak elmúltával újból megkezdte régi működését, de csak kisebb arányokban és csak most juthatott el odáig, hogy ismét a régi keretekre emlékeztető módon mutassa be működésének az eredményét.

A nagyközönség számára március 20-án nyílt meg az oltáregyesületi kiállítás, melynek megnyitása március 19-én délután négy órakor volt. A kiállítási tárgyak száma természetesen kisebb, mint régen, de a régi buzgalmat, a régi áldozatkészséget és a régi ízlést ma is megtaláljuk. A szorgalmas kezek egyszerűbb munkái vannak a legnagyobb tömegben,

melyek ott készültek az oltáregyesületi munkaórákon. Azután ott van egy csomó dolog, melyen felirat jelzi, hogy nemeslelkű adakozók áldozatkészségéből került az adományozandó tárgyak közé. Ott látjuk Glattfelder, Mikes, Rott püspökök neveit. Hohenlohe Klodvig hercegnőt, aki valódi díszdarabot, remek monstanciát adott. Nagyon megkapó a felirata egy remek point-lace csipke antipendiumnak: «Liliomok Szent Józsefnek».

A megnyitásra előkelő közönség gyűlt össze, melynek sorában volt Anna főhercegasszony, az Oltáregyesület új fővédőasszonya is, akit, valamint a megjelent előkelőségeket a buzgó elnökasszony, özv. Pallavicini Edéné örgrófné fogadott. A megjelentek soraiban voltak: Mikes János gróf, Rott Nándor, Hanauer A. István megyéspüspökök, Hohenlohe Klodvigné hercegné, Cziráky Erzsébet grófnő, özv. Skerlecz Ivánné báróné, Skerlecz Sarolta bárónő, özv. Náray Kálmánné, Zichy Gabriella grófnő, Kiss Aladárné, Szegedy-Maszák Aladárné, Reiner Irma, Lingauer Erzsébet, Vladár Róbertné, Szilágyi Lajosné, Szemző Angela, Kállay Benőné, Babura László lelkiigazgató, Pogány ezredes stb.

Csernoch János dr. bíboros hercegprímást, aki Leopold Antal prelátus és Madarász István érseki titkár kíséretében érkezett, Mészáros János prelátus, érseki helynök és dr. Töttössy Miklós kerületi plébános vezetésével a papság kísérete fel a kiállítási helyiségbe, ahol a főpásztor felöltötte az egyházi ruhákat. Ezután Mészáros János prelátus hosszabb beszédben mutatott reá ennek a kiállításnak a nagy fontosságára és azokra a törekvésekre, melyek az Oltáregyesület buzgó tagjait működésükben irányítják. A hercegprímás meleg szavakban mutatott reá ezeknek a törekvéseknek a fontosságára és különösen kiemelte az elnökasszony nagy érdemeit. Szavai után az előírt szertartások között megáldotta a kiállított miseruhákat és egyéb felszereléseket, majd Mikes János gróf, szombathelyi megyéspüspök a kelyheket, ciboriumokat és monstanciákat szentelte meg.

A hercegprímás azután hosszasan elbeszélgetett az Oltáregyesület hölgyeivel és a vezetőséggel.

Fölkel a Nap

Elbeszélés. — Irta: *Eöri János.*

(Folytatás.)

XVI.

GAMÁS még sohasem volt hosszabb úton. Azért már maga a készülődés is valóságos élményt jelentett számára. Útrakelésük előtt napokon át valóságos haditanácsokat tartottak Jávoray tanárral. Még álmaiban is legtöbbször Gézával foglalkozott, pedig magának is volt miről gondolkodnia, volt mi miatt aggódnia. A lelke mélyén úgy sarjadtak a makacs

kérdések, mint akár a legtisztább tó vizében is, azt sem tudni: hogyan, miért, megfogam és terjed a hinár s oly nehéz azt onnét kiirtani. S mint az a hinár egybeszővődik, úgy tapadnak ezek a kérdések egymáshoz, egyik a másiknak következményekép. Elvágni, szétbogarozni — talán épen ezért — oly nehéz volt már. A fenékre kellett volna Tamásnak leszállnia az alázat buvárruhájában s e kínzó kérdések gyökereit kellett volna onnan kikaparnia, egy mindennel leszámolt, mindenre kész «hiszek» szóval elfojtani. Tamás azonban egyelőre nem gondolt erre. Vagy mint a rozsa, ha egyszer belemarta magát a vasba, el nem tűnik arról, sőt tovaterjed, míg ki nem égetik tűzben, úgy marta a lelkét Tamásnak egyre mélyebben az emésztő kérdések mérge. És egyelőre nem tudta még elég mélyre beledobni a lelkét a szeretet kohójába, hogy a rozsa alaposan kiéghetett volna nemes lelke acéljából. Nem kételkedett azokban a vallási igazságokban, amikben kételkedni nem lehet, csak szeretet volna tudni olyasmiket is, amiket tudni nem lehet. Tanulmányai közben, amit abból a roppant anyagból magába szívott, nem mindent tudott lelke szűrőjén átbocsátani és e maradék nélkül meg nem oldott kérdések és nehézségek, mint a szűrő szitáját ellepi az aljadék, úgy lepték el gondolkodását és homályosították el tisztánlátását.

A másik dolog pedig, ami Tamás lelkét gyötörte, az volt: hogyan fogja munkáját elvégezni, befejezni tudni. Már-már világosan látta, hogy lehetetlenségre vállalkozott akkor, amikor mindazt, amit az Oltáriszentsegről valaha írtak, összegezni, rendszeresíteni akarta, úgy hogy egyetlen érdemes gondolat abból ki ne maradjon. Mint az egyre duzzadó áradat, úgy hőmpölygött feléje egyre félelmetesebb tömegekben a rengeteg irodalmi emlék és irodalmi adat s már érezte, hogy e tömeget mederbe fogni nem, legfeljebb elmerülni lehet benne.

Szóval egy csepet sem volt irigylésreméltó Tamás lelkivilága. Mégis, annak dacára, hogy szenvedett, ő maga is úgy tett, mint a jó szomszéd, aki tűzvész idején, mikor a saját háza leégett már, siet a szomszédját menteni. Főlkészült alaposan, összeszedett minden érvet, hogy barátjának, Gézának segítségére és vigasztalására siessen.

Az egyik szép, júniusvégi napon vonatra is ült ő, meg a Jávorv tanár úr. Figyelemreméltó társaságuk az egész úton nem akadt, mégis oly gyorsan mult az idő s oly hamar megérkeztek Münchenbe, hiszen annyi mindenféle látnivaló érdekesség hajszolta egymást utazásuk alatt.

Késő este érkeztek meg a gyönyörű szép, tündöklően kivilágított müncheni pályaudvarra. Mikor kissé már kicsudálkozták magukat, egy elegáns, kis kétüléses autóba ültek, amely pillanatok alatt suhant velük Géza lakására. Őt azonban épen nem találták odahaza. Háziasszonya lekötelező barátsággal fogadta őket. Különösen mikor megtudta, hogy

a művész úrnak legjobb barátjával beszél, aki messze Magyarországból jött őt meglátogatni, akkor lelt csak igazán szívélyes és bőbeszédű. Elkezdett nekik beszélni, persze bajoros németséggel: a «Herr von Tarnach» ó, az egy nagyszerű ember! Borzasztó az, amennyit ez az ember dolgozik és olvas meg tanulmányoz. Áldott jó szíve van. Jöjjenek csak az urak, nézzék meg mekkora műterme van s hogy zsúfolva van szobrokkal! S már meg is csörrent az elkövéredett bajor asszonykának kezében a kulcsköteg. Négy vagy öt lépcsőn ment Tamás meg Jávory tanár az asszony után, akkor egy erős tölgyfaajtó elé értek. Amikor kitérültek és kigyulladtak a villanykörtek, káprázatos látvány tárult eléjük. Csupa fehér márvány meg bronzszobor az asztalon, a polcokon, az állványokon, a padlón szerte-szanaszét. És csupa emberfej mind valamennyi.

«Hát kérem — mondotta az asszonyka — ez a művész úrnak a világa, mindene. Képes egy ilyen szobrot, mint például ez itt, két nap alatt kifaragni. Legtöbbször éjjel is dolgozik s ilyenkor a nagy csendességben kísértetiesen zuhognak kalapácsütései. Az ember azt hinné, hogy a ház falait bontják. Néha elutazik egy-két hétre Itáliába, vagy Belgiumba, vagy Párisba vagy én nem is tudom hová. S ilyenkor, mikor hazajön, oly ideges! Istenem, valami nagy baja, vagy bánatja lehet. Pedig megvan mindene és senki sem bántja őt, sőt elhalmozzák mindenféle kedveskedéssel még igen nagy urak is, még miniszterek is. Majd meg fogom mutatni, milyen szép diplomákat, meg érmekeket kapott már! De úgy látom, nem nagyon törődik ezekkel. Csak azt tudnám mi baja lehet neki? Oly nagyon ritkán beszél, akkor is keveset. Annyiszor kérdezem s némán hallgat mindig. S ha még csak hallgatna! Istenem, nem is merem elmondani.»

Most könnyes lett az asszony szeme. Látszott rajta, hogy őszintén sajnálja Gézát, akinek titáni fájdalmán nincs módjában segíteni. Tamás meg Jávory tanár szinte megdöbbenve hallgatták az asszony információját. Majd szótlán bámulattal nézegették Géza szobrai sorban egymásután. Az asszony majdnem valamennyinek a dátumát tudta, hogy mikor készült.

Miután megnézték mindent a műteremben, amennyire az első meglepetésben ez lehetséges volt, Géza szobájába mentek, amelyikben fróasztala volt. Azonkívül nem is volt neki több csak kettő. Ott vára-koztak még egy negyedórát s mivel Géza még akkor sem érkezett haza, vacsorázni mentek az egyik közeli vendéglőbe. Vacsora közben Jávory azt indítványozta, hogy ő éjjeli szállásra a nem messze levő kapucinus kolostorba megy. Minden bizonnyal szívesen fogják látni, mert a kapucinus gárdián még Bécsből, a Pázmáneumból jó ismerőse, sőt barátja. Együtt végeztek ott theologiai tanulmányaikat.

Jávory tanár, úgylátszik, hamarosan észrevette finom érzékkel, hogy

a két szenvedő jóbarátnak első találkozását nem szabad jelenlétével zavarnia vagy feszélyeznie. Hadd öntsék ki egymásnak szívük keserűségét négy szemközt, hadd vigasztalják egymást, úgy ahogy a szívük diktálja.

Megbeszélték még a reggeli találkozást, természetesen olyan értelemben, hogy a Géza lakásán 10 óraker délelőtt fog történni. Aztán jó éjt kívántak egymásnak, elváltak.

Mikor Tamás a portán becsöngetett, a háziasszony, mikor a kaput kinyitotta, csöndben odasugta:

— A művész úr itthon van már. Nem szóltam neki semmit arról, hogy Ön itt van; hadd legyen számára minél kellemesebb a meglepetés.

És most jelentőségteljesen összecsapta a kezeit:

— Istenem, megint nem tudom, mi van vele. Hangosan beszél a szobájában, pedig senki sincs nála. Épen jókor tetszik jönni. Tessék csak odafáradni hozzá.

Tamás lábujjhegyen szinte odalopózkodott Géza ajtaja alá; és nem tudta megállni, hogy a kulcslukon be ne nézzen. A hideg futott végig tagjain attól, amit e szűk nyíláson át látott, meg amit hallott. Géza hátul összefont kezekkel ott állt a hatalmas tükör előtt, mozdulatlanul merev arcával egész közel a tükör lapjához; átható tekintettel saját magának arcába nézve hangosan beszélt.

— Te örült! Te majom! Te ember! Te izomrostok szövedéke! Mikor ismerlek meg? Mikor fogok már keresztüllátni e szövedéken? Oly egyszerű vagy, de amit takarsz, oly titokzatos. Látom, hogy ez állatból valami messzi tűz tör elő a szemeim meg a vonásainak rajzán keresztül, de megrögzíteni e lobogást nem bírom . . .

S tompa nyögéssel most homlokát egészen az üveghez érintette, még mindig saját szemébe nézve.

Tamás nem tudta tovább figyelni a jelenetet. Bekopogtatott megriadt barátjához. Egy pillanatig nézték egymást, majd egymás nyakába borultak.

Zokogtak mindaketten.

(Folyt. köv.)

A Katholikus Szemle tudományos kérdéseket tárgyal, nívós értekezésekben és nagyszerű kritikát hoz az irodalom legújabb termékeiről s kitünő tartalmi ismertetést a külföldi folyóiratokról. Havi folyóirat. Kiadja a Szent-István-Társulat. Előfizetési ára 100.000 K. Kiadóhivatala Budapest, VIII., Szentkirályi-utca 28. Nagyon ajánljuk minden intelligens katolikusnak.

Felelős szerkesztő: Dr. Mátrai Gyula. — Felelős kiadó: Dr. Mészáros János.

Stephaneum nyomda és könyvkiadó r. t. Budapest. Nyomdaigazgató: Kohl Ferenc.